

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D. a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce M., s. r. o. v likvidaci, zastoupeného Mgr. Vladanem Valou, advokátem se sídlem Brno, Hlinky 142a, proti žalovanému: Finanční ředitelství v Brně, Náměstí Svobody 4, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2003, čj. 5208/02/FŘ/120, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2005, čj. 29 Ca 169/2003 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 3. 2003, čj. 5208/02/FŘ/120, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu Brno I ze dne 24. 4. 2002, čj. 74288/02/288914/5429, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 1999 ve výši 11 025 000 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného dne 15. 5. 2003 žalobou u Krajského soudu v Brně, přičemž namítal, že správce daně nezohlednil dodatky ke smlouvám

o převodu cenných papírů, konkrétně převodu akcií společnosti P., a. s., které žalobce uzavřel dne 24. 9. 1999 s panem Z. C. a ing. L. J. Následně uzavřenými dodatky k těmto smlouvám byla kupní cena snížena z původních 1000 Kč na 300 Kč za jednu akcii. Správce daně ovšem podle žalobce posoudil tyto dodatky jako neplatné právní úkony, které jsou v rozporu s ust. § 409 obchodního zákoníku.

Tímto závěrem správce daně podle názoru žalobce popřel jednu ze stěžejních zásad soukromého práva, a to zásadu smluvní volnosti. Žalobce nesouhlasil s tvrzením, že již ujednanou kupní cenu nelze změnit. Důvodů pro takovou změnu může být celá řada, jedním z nich může být i skutečnost, že předmět koupě nemá vlastnosti, o nichž prodávající kupujícího ujistil při uzavření smlouvy. Tento důvod snížení kupní ceny předvídá ust. § 436 odst. 1 písm. c) obchodního zákoníku. V daném případě mohla nastat situace, že žalobce přesvědčil kupující, že akcie společnosti P., a. s. mají určité vlastnosti či že předmětná pojišťovna je ve velmi příznivé hospodářské situaci. Následně mohli kupující podle žalobce zjistit, že tomu tak není, uplatnili nárok na slevu a žalobce tomuto požadavku vyhověl. Takový postup je podle žalobce zcela v souladu se zákonem a jeho primárním cílem není snížení daňové povinnosti. Žalobce polemizoval s tvrzením žalovaného, podle něhož smluvní volnost stran nemůže dopadat do oblasti daňových povinností, neboť jde o povinnosti povahy veřejnoprávní.

Důvod snížení kupní ceny nelze podle žalobce dovodit z pouhého přečtení kupní ceny a jejího dodatku. Za účelem prokázání oprávněnosti snížení kupní ceny žalobce v daňovém řízení navrhoval výslech někdejšího jednatele žalobce ing. F. Z. a dále Z. C. a ing. L. J. Žalobce měl za to, že pro závěry o neplatnosti či nezákonnosti snížení kupní ceny byl zcela nedostatečně zjištěn skutkový stav. Žalovaný nemůže některé právní úkony smluvních stran ignorovat jen proto, že se mu „nezdají“. Žalobce v této souvislosti poukazoval na nález Ústavního soudu ze dne 13. 12. 1999, sp. zn. II. ÚS 246/99.

Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem žalovaného o tom, že uzavřené smlouvy o převodu akcií neumožňují odstoupení od smlouvy z titulu nepříznivého vývoje cen akcií. V tomto ohledu nelze podle žalobce vycházet pouze z textu smluv, ale rovněž z relevantní právní úpravy v zákoně č. 591/1992 Sb., o cenných papírech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenných papírech“) a z ustanovení o kupní smlouvě v obchodním zákoníku. Kupující mohli v daném případě v souladu s ust. § 436 obchodního zákoníku uplatnit nároky z vad zboží, přičemž byli z tohoto titulu mimo jiné oprávněni odstoupit od smlouvy [§ 436 odst. 1 písm. d) obchodního zákoníku].

Krajský soud v Brně žalobu zamítl rozsudkem ze dne 11. 2. 2005, čj. 29 Ca 169/2003 - 50, přičemž rozsudek odůvodnil následujícím způsobem:

Krajský soud konstatoval, že žalovaný při posouzení skutkových okolností vycházel z ust. § 2 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), podle něhož se při uplatňování daňových zákonů bere v úvahu vždy skutečný obsah právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro stanovení či vybrání daně, pokud je zastřen stavem formálně právním a liší se od něho. Žalovaný nevyslovil závěr o neplatnosti dodatků ke smlouvám o převodu akcií, pouze tyto dodatky hodnotil ve smyslu cit. ust. § 2 odst. 7 daňového řádu. Napadeným rozhodnutím tedy žalovaný nezasáhl do smluvní volnosti žalobce.

Žalovaný rovněž přihlédl k právní úpravě smlouvy o úplatném převodu cenných papírů, podle níž se k platnosti smlouvy vyžaduje, aby v ní byla určena kupní cena, nebo aby strany projevily vůli uzavřít ji bez určení kupní ceny (§ 13 odst. 1 a 2 zákona o cenných papírech). V daném případě byly předmětné smlouvy naplněny, neboť došlo k převodu akcií a dne 7. 10. 1999 byly uhrazeny kupní ceny. Tím došlo podle krajského soudu k zániku zmiňovaných závazkových smluvních vztahů jejich splněním a pojmově tak byla vyloučena změna obsahu takto zaniklých smluvních závazků, kterou dovozoval žalobce. Existenci jiného závazkového vztahu žalobce v daňovém ani soudním řízení netvrdil. Žalovaný se důvodně opíral i o další skutečnosti uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí, zejména vycházel ze znění předmětných smluv, z výše sjednaných kupních cen a z tvrzených důvodů jejich snížení.

Krajský soud měl rovněž za to, že žalovaný dostatečným způsobem odůvodnil, proč neprovedl výslech navrhovaných svědků. Narovnání či privativní novace jsou pojmově možné pouze u nezaniklých závazků. Vzhledem k tomu, že svědci měli být slyšeni k důvodům změny smluv o převodu cenných papírů provedených uvedenými dodatky, žalovaný neměl povinnost navržené svědky vyslechnout.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností opírající se o důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., tedy tvrdil nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení co do skutkových zjištění před správním orgánem. Dle obsahu kasační stížnosti ovšem uplatňoval rovněž důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel uváděl, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s jeho žalobní argumentací týkající se možných důvodů pro snížení kupní ceny akcií. Závěr krajského soudu o tom, že narovnání či privativní novace jsou pojmově možné

pouze u nezaniklých závazků, je podle názoru stěžovatele v rozporu s platným právem. Především není zřejmé, proč krajský soud pokládá předmětné závazky za zaniklé. Pokud by dodáním byť i vadného zboží a jeho zaplacením zanikaly veškeré závazky smluvních stran vůči sobě, nemohly by být tyto vady mezi prodávajícím a kupujícím následně řešeny, a to ani vzájemnou dohodou. Stěžovatel má za to, že takový závěr je evidentně v rozporu s platnou právní úpravou, podle níž má-li zboží vady, vznikají kupujícímu příslušná práva, přičemž jedním z nich je i právo na slevu. Není tedy pravdou, že by v dané věci byla zcela vyloučena možnost dohody o změně (snížení) kupní ceny. Krajský soud tedy nesprávně posoudil stěžejní otázku možnosti následné dohody smluvních stran o snížení kupní ceny.

Tímto závěrem krajský soud podle stěžovatele znemožnil zkoumání toho, zda tu byly legitimní důvody pro snížení ceny či nikoliv. Důvody pro slevu totiž ze samotné kupní smlouvy poznat nelze. Za účelem zjištění těchto skutečností stěžovatel navrhoval výslech uvedených svědků. Správce daně, resp. žalovaný tyto důkazy neprovedli a z nedostatečně zjištěného skutkového stavu vyvodili nesprávné právní závěry, které převzal rovněž krajský soud.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné, přičemž ve svém vyjádření poukázal na důvody uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí, proč žalovaný posoudil dodatky ke smlouvám jako neoprávněné krácení daňové povinnosti jiným způsobem ve smyslu ust. § 23 odst. 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Daňové orgány nezasahovaly do smluvní volnosti stran, pouze pro účely daňového řízení posuzovaly předmětné právní úkony ve světle ust. § 2 odst. 7 daňového řádu, přičemž přihlédly k relevantní právní úpravě smlouvy o úplatném převodu cenných papírů, ke znění smluv ze dne 24. 9. 1999, dále ke způsobu získání finančních prostředků na úhradu kupní ceny, k převodu akcií na nabyvatele ve Středisku cenných papírů, k zúčtování prodeje akcií ve prospěch výnosů roku 1999, k uzavření dodatků ke smlouvám bezprostředně před ukončením zdaňovacího období dne 22. 12. 1999, k výši snížené kupní ceny, tj. 300 Kč odpovídající jejich pořizovací ceně při nabytí těchto akcií stěžovatelem, k uváděnému důvodu změny kupní ceny, jímž mělo být neúměrné finanční zatížení stěžovatele, a ke způsobu zaúčtování snížení tržeb ze dne 22.12. 1999 interním dokladem ze dne 30. 11. 1999.

Žalovaný dále poukazoval na to, že stěžovatel v daňovém řízení neuváděl, že by důvodem snížení kupní ceny měla být absence určitých vlastností předmětných akcií. V dodatcích ze dne 22. 12. 1999 se konstatuje, že původní předpoklad, tj. rychlý další prodej akcií se neuskutečnil a kupující, který koupil realizoval na základě získané půjčky, je neúměrně finančně zatížen. V odvolání stěžovatel uvedl, že snížení kupní ceny si oba kupující vynutili hrozbou odstoupení od smlouvy. Žalovaný odmítl provedení výslechu svědků s odůvodněním, že nemohou zpochybnit listinné důkazy, které se týkají předmětné transakce, tedy

nemohou vypovědět nic jiného, než co je obsahem písemných smluv a jejich dodatků.

Kasační stížnost není důvodná.

O důvodech kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvážil, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti takto:

Podle ust. § 324 odst. 1 obchodního zákoníku závazek zanikne, je-li věřiteli splněn včas a řádně. V daných případech došlo na jedné straně k převodu zaknihovaných cenných papírů na nabyvatele, na druhé straně k zaplacení dohodnuté kupní ceny. Krajský soud tedy nepochybil, jestliže dospěl k závěru, že tímto oboustranným splněním závazků z předmětných smluv tyto závazky zanikly. Logickým důsledkem pak je, že již zaniklý závazek nemůže být změněn ani nahrazen jiným, tedy kumulativní či privativní novace nebo narovnání (§ 516, 570 a 585 občanského zákoníku) jsou z principu možné pouze u existujících závazkových vztahů, nikoli u závazků zaniklých splněním či jiným způsobem. Ke shodným závěrům dospěl i Nejvyšší soud v usnesení ze dne 12. 10. 2006, sp. zn. 29 Odo 331/2006, když konstatoval, že závazek, který zanikl splněním, nelze dohodou zrušit ani změnit, neboť občanský zákoník upravuje pouze možnost zasahovat dohodou do závazků dosud nesplněných, z čehož lze dovodit, že možnost takového zásahu do závazků již splněných, a tedy zaniklých, nepřipouští. K tomu lze dodat pouze to, že samostatnou úpravu v tomto směru neobsahuje ani obchodní zákoník ani zákon o cenných papírech a tudíž rovněž v případě smluv o převodu cenných papírů je třeba použít obecnou úpravu změny obsahu závazkových vztahů či jejich nahrazení novým ujednáním obsaženou v občanském zákoníku.

Žalovaný a po něm i krajský soud oprávněně vycházeli v daném případě z toho, že závazky vyplývající z předmětných smluv byly smluvními stranami splněny řádně, a to rovněž na straně stěžovatele, neboť akcie byly prodávajícím převedeny na kupujícího a byla za ně zaplacená dohodnutá kupní cena. Ze správního spisu v dané věci ani z vyjádření stěžovatele v daňovém řízení skutečně není zřejmé, že by převáděné akcie jakožto předmět daných smluv měly mít nějaké vady a že by tudíž následné dodatky, jimiž měla být snížena původně dohodnutá kupní cena, byly výsledkem uplatnění práv kupujících z odpovědnosti prodávajícího za vady. Z ust. § 420 odst. 1 a 2 obchodního zákoníku vyplývá, že prodávající je povinen dodat zboží v množství, jakosti a provedení, jež určuje smlouva, a neurčuje-li smlouva tyto skutečnosti, je prodávající povinen dodat zboží v jakosti a provedení, jež se hodí pro účel stanovený ve smlouvě, a není-li tento účel stanoven, pro účel, k němuž se takové zboží zpravidla užívá. V daném případě není ve smlouvách o převodu cenných papírů žádná zmínka o tom, že by převáděné akcie měly mít určité

vlastnosti, resp. že by prodávající měl garantovat dobrou hospodářskou situaci emitenta těchto akcií a tudíž i tomu odpovídající tržní hodnotu akcií.

V samotných smlouvách není stanoven ani účel převodu těchto akcií a rozhodně není možné tvrdit, že by byl převodce akcií povinen uvedené skutečnosti kupujícímu garantovat pouze na základě cit. ust. § 420 odst. 2 obchodního zákoníku. Akcie, ať již v podobě listinné či zaknihované, jsou obvykle nabývány pro uplatňování akcionářských práv, tedy zejména práva na podíl na zisku společnosti (dividendu) a na ovlivňování společnosti formou účasti na valné hromadě, případně jsou nabývány za účelem jejich dalšího prodeje. K tomuto účelu tedy musí být akcie z formálního hlediska způsobilé, musí se tedy jednat o platné akcie, emitované příslušnou akciovou společností, se stanovenou jmenovitou hodnotou, které zakládají zmíněná akcionářská práva a které jsou stanoveným způsobem, v závislosti na formě a podobě akcie, převoditelné. Proávající však nemůže nést bez konkrétního smluvního ujednání odpovědnost za tržní cenu převáděných akcií, neboť ta se mění v čase a je součástí investorského rizika, které nese kupující. Je naopak v obvyklých případech na kupující, aby si před nákupem akcií ověřil hospodářskou situaci emitenta a další skutečnosti rozhodné pro ocenění nabývaných akcií. V opačném případě by bylo jen stěží možné s akciemi obchodovat, ať již na regulovaných trzích, nebo mimo ně.

Navíc ani v dodatcích ze dne 22. 12. 1999 ke zmíněným smlouvám se neuvádí, že by tyto dodatky byly výsledkem uplatnění nároků kupujících vyplývajících z vad již převedených akcií, a to konkrétně nároku na slevu z kupní ceny ve smyslu ust. § 436 odst. 1 písm. c) obchodního zákoníku. V dodatcích se pouze konstatuje, že „původní předpoklad, tj. rychlý další prodej akcií se neuskutečnil a kupující, který koupil realizoval na základě získané půjčky, je neúměrně finančně zatížen, dohodly se smluvní strany tímto dodatkem k uvedené smlouvě na změně ustanovení této smlouvy“. Ani v odvolání stěžovatel neuvádí, že by kupující uplatňovali nárok na slevu z kupní ceny z důvodů vad převedených akcií, hovoří pouze o změně dohodnuté ceny s tím, že si ji kupující vynutili hrozbou odstoupení od smlouvy a odkazuje na tržní hodnotu převáděných akcií. I samotná žaloba hovoří v tomto ohledu v hypotetické rovině: „v daném případě mohla nastat situace“, „následně mohli kupující zjistit“.

V této věci však nejde ani tak o to, zda kupující mohli zjistit vady předmětných akcií, ale zda je skutečně zjistili a u stěžovatele uplatnili a zda na základě takové reklamace došlo nikoli ke zpětné změně původně ujednané ceny, ale zda následně vznikl stěžovateli závazek poskytnout z této ceny slevu. Takové skutečnosti ovšem stěžovatel ani netvrdil ani neprokázal. Byť je tedy pravdou, že ve smyslu ust. § 324 odst. 3 obchodního zákoníku závazek poskytnutím vadného plnění nezaniká, byl žalovaný a následně krajský soud oprávněn se domnívat, že o tento případ se v dané věci nejedná, a vycházet z toho, že uvedené závazky zanikly jejich řádným splněním

oběma smluvními stranami a že tudíž jejich následná změna nebyla možná. Námitka stěžovatele týkající se nesprávného právního závěru krajského soudu tedy není důvodná.

Nelze ani přesvědčit stěžovatele, že by se krajský soud dostatečně nevypořádal s žalobní námitkou, podle níž bylo v daném případě možné následně snížit již zaplacenou kupní cenu. Krajský soud v rozsudku napadeném kasační stížností zřetelně uvedl, že není možná změna obsahu závazku, který zanikl splněním, a zároveň konstatoval, že existenci jiného závazkového vztahu žalobce v průběhu daňového ani soudního řízení netvrdil. Rozsudek krajského soudu tedy v tomto ohledu netrpí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud má rovněž za to, že daňové řízení v předmětné věci není postiženo vadou spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu. Je třeba především připomenout, že v daňovém řízení je povinnost správních orgánů provádět dokazování stanovena odlišně, než je tomu v řízení vedeném podle správního řádu. Podle ust. § 31 odst. 9 daňového řádu nese primární břemeno tvrzení, pokud jde o přiznání daně, a důkazní břemeno, pokud jde o prokázání tvrzených skutečností, daňový subjekt. Správce daně pak ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů vedených daňovým subjektem. V daném případě správce daně i žalovaný své důkazní břemeno unesli, neboť shromáždili dostatek důkazů pro to, že v daném případě byly v účetnictví stěžovatele jeho výnosy za rok 1999 neoprávněně sníženy o částku, která odpovídá údajnému snížení kupní ceny předmětných akcií.

K tomuto závěru dospěl žalovaný nejen na základě konstatování, že předmět uvedených smluv byl naplněn a jejich následná změna tedy nebyla možná, ale přihlédl rovněž k dalším skutečnostem, z nichž Nejvyšší správní soud považuje za nejpodstatnější nepřesvědčivý způsob zaúčtování údajné změny kupní ceny, k níž navíc došlo těsně před koncem zdaňovacího období, dále úzké vazby mezi subjekty, které se na předmětných transakcích podílely – na koupi uvedených akcií získali oba kupující prostředky půjčkou od D., jediného společníka stěžovatele, přičemž oba kupující byli členy této družstevní záložny, a podstatný je rovněž způsob, kterým mělo dojít ke snížení kupní ceny akcií – stěžovatel se nezavázal vrátit část zaplacené kupní ceny přímo kupujícímu, ale uhradit rozdíl mezi původní a novou cenou D. jako částečné splacení půjček za kupující.

Žalovaný měl tedy dostatečné podklady pro závěr, že k dodatečnému snížení již zaplacené kupní ceny v daném případě podle platné právní úpravy dojít nemohlo, ale navíc fakticky ani nedošlo, neboť se jednalo ve smyslu ust. § 2 odst. 7 daňového řádu o předstíraný úkon, jehož skutečným cílem bylo snížení daňové

povinnosti. Za této situace byl žalovaný oprávněn odmítnout provedení navrhovaných výslechů svědků s tím, že na závěrech vyplývajících z listinných důkazů nemohou nic změnit. Stěžovatel totiž, jak již bylo řečeno, v odvolání netvrdil, že dodatky o změně ceny akcií, je ve skutečnosti dle jejich obsahu třeba považovat za dohodu o slevě vyplývající z odpovědnosti stěžovatele za vady. Listinné důkazy, včetně účetnictví stěžovatele, ani takovému závěru nenasvědčují. Případný následný závazek stěžovatele spočívající ve vrácení částky odpovídající poskytnuté slevě by jen stěží mohl být zaúčtován způsobem, který použil stěžovatel v předmětné věci. Stěžovatel v odvolání pouze uváděl, že oba kupující měli za to, že kupní cena akcií byla značně nadhodnocena, což údajně zjistili až po té, co se seznámili se skutečnými výsledky hospodaření společnosti P., a. s., navíc jim byl prodán pouze minoritní balík akcií, z těchto důvodů hrozili, že od uzavřených smluv odstoupí. K prokázání těchto tvrzení stěžovatel navrhoval výslech uvedených osob. Jak již však bylo vysvětleno výše, tato tvrzení sama o sobě nemohla, byť by i byla prokázána, být ve věci rozhodná, jestliže závazky z uvedených smluv zanikly splněním a nemohly být tudíž dodatečně změněny či nahrazeny jinými. K obdobnému závěru dospěl v přezkoumávaném rozsudku rovněž krajský soud.

Je pravdou, že žalovaný se vyjádřil nepřesně, pokud uváděl, že smluvní volnost stran nemůže dopadat do oblasti daňových povinností. Podle ust. § 23 zákona o daních z příjmů je základem daně rozdíl, o který příjmy podléhající dani převyšují výdaje (náklady), přičemž pro zjištění základu daně se u poplatníků, kteří vedou účetnictví, vychází z výsledku hospodaření (zisk nebo ztráta). Soukromoprávní úkony daňového subjektu, které ovlivňují výsledek jeho hospodaření, tedy samozřejmě mají vliv na výši jeho daně z příjmů. V daném případě však nešlo o úkon, kterým mohla být původně ujednaná kupní cena zpětně změněna, uvedená transakce tedy příjmy stěžovatele ovlivnit nemohla a neměla být tudíž takto zaúčtována. Jestliže tedy správce daně a žalovaný vycházeli z toho, že kupní cena měla být zaúčtována v původní výši, nezasáhli tím do smluvní volnosti stěžovatele, ani se nejedná o situaci, kdy by daňové orgány ignorovaly relevantní úkon daňového subjektu.

Ani kasační námitka vytykající nedostatečné zjištění skutkového stavu v daňovém řízení tedy nemůže obstát.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému by právo na

náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu